

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2023, č. j. OAM-307/ZA-ZA11-ZA20-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2023, č. j. OAM-307/ZA-ZA11-ZA20-2022 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, napadené rozhodnutí podle žalobce nelze považovat za přesvědčivé. Pokud nebude žalobci udělena mezinárodní ochrana, bude nucen vycestovat do svého domovského státu kde bude buď muset narukovat do armády, nebo bude uvězněn v případě nesouhlasu. Usnesením Poslanecké sněmovny z 45. schůze ze dne 15. 11. 2022 byl současný ruský režim označen za teroristický. Podle žalobce lze za teroristický označit rovněž režim v Bělorusku, které je nejbližším spojencem Ruska. Žalobce namítal, že postup žalovaného je v rozporu s mezinárodními závazky ČR plynoucími z čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků či čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Česká republika musí respektovat zásadu non-refoulement. Žalobce má za to, že uvedl azylově relevantní důvody. Žalobce dále namítal, že žalovaný pouze převzal argumenty a důvody posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci z předchozích řízení. Žalobce má za to, že žalovaný vycházel pouze ze skutkového stavu, který tu byl v době podání první a druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Podle žalobce nevycházel žalovaný z aktuálních informací o situaci v Bělorusku, kterou řádně neposoudil. Žalobce namítal, že žalovaný se nezabýval jeho rodinným a soukromým životem, v důsledku čehož zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. V roce 2018 byla zaslána žalovaným písemnost na adresu žalobce v Bělorusku týkající se správního řízení vedeného s žalobcem v ČR. Tuto písemnost převzal bratr žalobce, přičemž zásilka byla otevřená a bezprostředně po jejím doručení přijeli do bydliště žalobcova bratra běloruské bezpečnostní složky a žalobcův bratr byl z jejich strany vystaven fyzickému násilí a nátlaku s cílem zjistit, kdy se žalobce vrátí do Běloruska. Následně byl žalobcův bratr zajištěn a během výslechu mu bylo sděleno, že po překročení státní hranice bude žalobce v Bělorusku zadržen a uvězněn. Žalobce spolu s žalobou doložil záznamy komunikace, které podle něj zachycují zprávy od příslušníků běloruských bezpečnostních složek, kteří žalobce kontaktovali s cílem zjistit jeho konkrétní místo pobytu a vyjádření k návratu do vlasti, a to v souvislosti s dědickým nárokem žalobce na nemovitost po rodičích.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky považuje za neopodstatněné, obecné a nepodložené. Žalovaný má za to, že se situací v Bělorusku zabýval v odpovídajícím rozsahu pro posouzení jednotlivých forem mezinárodní ochrany. Žalobce měl možnost vyjádřit své výhrady k podkladům rozhodnutí, které žalovaný shromáždil. Žalovaný považuje argumentaci žalobce za účelově uplatněnou s cílem zvrátit nevyhovující výsledek řízení ve svůj prospěch. V napadeném rozhodnutí se žalovaný

zabýval tvrzeními žalobce a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč je pro udělení mezinárodní ochrany neshledal důvodnými. Východiska žalobních tvrzení považuje za spekulativní. Žalovaný se zabýval také tvrzeními týkajícími se vztahu žalobce k jeho družce a synovi, kteří jsou ukrajinskými občany pobývajícími v současnosti v ČR, jakož i důvody k udělení humanitárního azylu, které v daném případě neshledal. Ve vztahu k písemnosti údajně zaslané žalovaným na adresu žalobce v Bělorusku odkázal žalovaný v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení svá tvrzení nedoložil, přestože to avizoval jak ve vztahu k zaslané písemnosti, tak i ke svým příspěvkům na sociálních sítích Facebook a VKontakte. K překladům komunikace, které žalobce přiložil k podané žalobě, konstatoval žalovaný, že většina jejího obsahu datací spadá do doby předcházející vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce ji však v průběhu řízení nepředložil, ačkoliv mu v tom objektivně nic nebránilo. V žalobě rovněž nezdůvodňuje, proč tak činí až v řízení před soudem. Žalovaný má za to, že žalobce neunesl část důkazního břemene, která na něj dopadá, k čemuž citoval relevantní judikaturu NSS. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a zákonné a navrhl zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

IV.

Obsah správního spisu

4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. Dne 4. 6. 2021 podal žalobce další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tato žádost byla v pořadí již třetí žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Usnesením žalovaného ze dne 9. 6. 2021, č. j. MV-94259-2/OAM-2021 bylo řízení o žádosti zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Městského soudu v Praze, který rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to rozsudkem ze dne 28. 2. 2022, č. j. 4 Az 23/2021-26. Důvodem zrušení byla změna situace v Bělorusku po prezidentských volbách v roce 2020, kterou se žalovaný meritorně nezabýval. Vázán právním názorem Městského soudu, přistoupil žalovaný k opětovnému posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.
6. Dne 24. 3. 2022 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 26. 4. 2022 s ním byl proveden pohovor. V rámci správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce, že by mu v Bělorusku hrozila perzekuce za kritiku běloruského režimu a za jeho žádosti o azyl v zahraničí.
7. Dne 26. 6. 2023 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž žalobci mezinárodní ochranu neudělil v žádné z forem uvedených v zákoně o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důkazů vycházel při svém rozhodování, přičemž mezi nimi byla především výpověď žalobce a dále informace, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Bělorusku. Konkrétně se jednalo o Informaci MZV ČR – Bělorusko: Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, č. j. 109484-6/2022-LPTP, ze dne 11. 4. 2022, Informaci OAMP – Bělorusko: Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 15. 6. 2022, Informaci OAMP – Bělorusko: Pronásledování a postihy v souvislosti se zakázaným

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

obsahem na sociální síti Telegram, ze dne 21. 7. 2022, Informaci OAMP – Bělorusko: Shrnutí krizového vývoje po prezidentských volbách v roce 2020, Politická situace, vnitřní pořádek a bezpečnost v letech 2020-2022, ze dne 22. 7. 2022, Informaci Human Rights Watch – Bělorusko: Výroční zpráva 2023, ze dne 12. 1. 2023, a Zprávu Reuters – Bělorusko: Lukašenko říká, že Bělorusko bude bojovat po boku Ruska pouze tehdy, pokud bude Bělorusko napadeno, ze dne 16. 2. 2023. Žalobce využil svého práva na seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Nijak je nedoplnil. Na základě uvedeného pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Při posuzování předchozích žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany se žalovaný podrobně zabýval tvrzenými problémy žalobce v Bělorusku a vždy dospěl k závěru, který byl potvrzen i příslušnými soudy, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod. V rámci řízení o recentní žádosti neuvedl žalobce žádné nové skutečnosti, které by vyslovený závěr nějak měnily a vyžadovaly opětovné posouzení věci, pouze doplnil, že nyní není členem žádné politické strany či skupiny a je aktivní především prostřednictvím internetu. Žalobce od svého vycestování v roce 2010 v Bělorusku nebyl. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobci z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobci v Bělorusku nehrozí pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že má obavu ze situace v Bělorusku. Uvedl, že mu byl Policií ČR nebo MV ČR do Běloruska zaslán dopis, který převzal žalobcův mladší bratr. Dopis již byl otevřený. Následně kontaktovala žalobcova mladšího bratra policie nebo KGB, která v jeho bytě provedla domovní prohlídku. Žalobcova bratra odvedli na policii, kde jej zbili a dotazovali se na žalobce. Žalobce se domnívá, že policie odposlouchává jeho hovory s bratrem a sleduje jejich komunikaci. V Bělorusku je žalobce považován za zrádce, neboť odešel do ciziny a požádal o azyl. Po prezidentských volbách v roce 2020 na sociálních sítích komentoval společenské dění, zajímá se především o zapojení Běloruska do konfliktu na Ukrajině. Žalovaný uvedl, že je nerealné, aby české orgány, kterým je známa adresa žalobce v ČR, zasílaly dopis do Běloruska. Dále připomněl vlastní vyjádření žalobce, podle něhož obsah dopisu nebyl důležitý. Kroky ze strany běloruské policie vůči žalobcovu mladšímu bratrovi se mohou týkat pouze jeho vlastních problémů. Žalobce sám uvedl, že se při komunikaci se svým bratrem, která probíhala asi jedenkrát týdně, vyhýbal politickým tématům. Naproti tomu žalobcův bratr se zejména pod vlivem alkoholu ostře vyjadřoval na adresu Lukašenka a jeho režimu. O svých politických aktivitách v ČR se při hovorech s bratrem žalobce nezmiňoval, a tak případné policejní odposlechy nemohly v tomto směru nic zjistit. V období po prezidentských volbách v roce 2020 probíhala v Bělorusku soudní řízení s organizátory, aktivisty, ale i řadovými účastníky protestů proti režimu, byly ukládány tresty odnětí svobody. Protože však žalobce od roku 2010 žije v ČR, tyto postihy se ho netýkají. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pokračoval konstatováním, že i kdyby žalobce prokázal svou protirežimní aktivitu na sociálních sítích, není pravděpodobné, že by se z toho důvodu stal zájmovou osobou běloruských státních orgánů, neboť ty se soustředí primárně na přispěvatele s velkým počtem sledujících, což není případ žalobce. Stejně tak ve vztahu k účasti žalobce na čtyřech demonstracích proti

Lukašenkovi v ČR uvedl žalovaný, že nelze předpokládat reakci běloruských státních orgánů, žalobce nepatří mezi aktivní protirežimní osoby ani představitele opozice. Neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Běloruska nejsou automaticky kontrolováni nebo postihováni. Žalovaný uvedl, že si je vědom občanského a politického napětí v Bělorusku, ale neshledal, že by tato skutečnost měla mít konkrétní dopady do života žalobce. Žalovaný dále citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79, podle kterého ani skutečnost, že v zemi existuje autoritářský a nedemokratický režim, který v mnoha případech pošlapává lidská práva, sama o sobě nezakládá podmínky pro udělení azylu kterémukoliv občanovi takové země bez dalšího. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobci udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u žalobce ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný nenalezl žádný důvod hodný zvláštního zřetele, pro který by bylo na místě udělit humanitární azyl. Žalobce nezmínil v průběhu správního řízení žádné zdravotní problémy nebo okolnosti svědčící o jeho nesoběstačnosti. Rovněž se nijak výslovně nedomáhal udělení humanitárního azylu. Žalovaný připomněl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností, kdy nebyl shledán důvod k udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo nehumánní azyl neudělit. Žalovaný se zabýval rovněž tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla hrozit v případě návratu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, který běloruský právní systém umožňuje uložit zejména za vraždu s přitěžujícími okolnostmi, terorismus nebo pokus o terorismus, vlastizradu, válečné zločiny a zločiny proti lidskosti. V Bělorusku sice panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských práv, nelze obecně vyvozovat, že všichni obyvatelé této země jsou vystaveni skutečnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce navíc neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by se dalo usuzovat na hrozbu shora uvedeného nebezpečí. Žalovaný dospěl na základě shromážděných informací k závěru, že nelze předpokládat, že by žalobce byl po návratu do vlasti jakkoliv za svůj pobyt v zahraničí postihován, či dokonce ohrožen nebezpečím vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Protože v Bělorusku neprobíhá ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by žalobci mohla hrozit vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c), a s ohledem na výše uvedené, žalovaný shledal, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nespĺňuje. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobci udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

V.

Právní posouzení věci soudem

8. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

řízení pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

9. K námitce žalobce, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, napadené rozhodnutí podle žalobce nelze považovat za přesvědčivé, soud uvádí, že nelze předmětným námitkám žalobce přisvědčit, když soud po podrobném přezkoumání skutkových zjištění žalovaného ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, které zákon o azylu ve svých ustanoveních § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b upravuje, zjistil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobcem i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu, a při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokázané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. Soud dále uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu přesvědčivým, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil. Soud neshledal ani žádný chybný výklad zákona ze strany žalovaného. Uvedené námitky tak soud shledal nedůvodnými.
10. Žalobce dále v žalobě uvedl nové tvrzení, že nebude-li mu udělena mezinárodní ochrana, bude muset narukovat do běloruské armády, a pokud odmítne, hrozí mu uvěznění. Obecné pravidlo § 75 odst. 1 s.r.s. uvedené výše je v azylových věcech prolamováno článkem 46 odst. 3 procedurální směrnice, který vyžaduje, aby účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany obsahoval úplné a *ex nunc*, tedy ke dni rozhodování soudu, posouzení jak skutkové, tak právní stránky věci. Ani povinnost soudu posuzovat věc podle stavu ke dni rozhodnutí soudu však není bezbřehá. I za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, jak dovodil NSS v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32. Žalobce opomenutí tvrzení o povinnosti narukovat ničím neodůvodnil, ani jinak nevysvětlil, proč v žalobě nově uvedenou skutečnost nesdělil už žalovanému v průběhu správního řízení a vyčkával až na řízení před soudem. NSS se ve své judikatuře již opakovaně zabýval tím, kdy je branná povinnost azylově relevantní okolností, přičemž z ní zřetelně vyplývá, že *„odmítání vojenské služby samo o sobě není azylově relevantním důvodem, byť by bylo její odmítání spojeno s trestněprávními konsekvencemi, anebo její výkon byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích.“* (srov. usnesení NSS ze dne 9. 5. 2018, č. j. 7 Azs 109/2018-23). Nejvyšší správní soud dále ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32 shrnul, že *„primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je následně rozloženo mezi něj a správní orgán.“* V daném případě nebyla otázka narukování žalobce do armády posuzována, neboť žalobce tuto skutečnost neuvedl, ačkoliv tak mohl učinit již v řízení před žalovaným. Neunesl tak břemeno tvrzení v řízení před žalovaným. Žalobce k tomuto žalobnímu tvrzení nepřiložil žádné důkazy. K této nové skutečnosti tak soud z důvodů shora uvedených nepřihlédl.

11. Nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že postup žalovaného byl v rozporu s mezinárodními závazky ČR, zejména s principem *non-refoulement* nebo s článkem 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který stanoví, že *nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu*. Svoje právní závěry opřel žalovaný o zhodnocení Informace OAMP – Bělorusko: Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 15. 6. 2022, podle které běloruský právní systém umožňuje uložit trest smrti za vraždu s přitěžujícími okolnostmi, terorismus nebo pokus o terorismus, vlastizradu, válečné zločiny a zločiny proti lidskosti. Žalobci tak trest smrti nebo poprava nehrozí. V průběhu řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, z nichž by se dalo dovodit, že žalobce by byl po návratu do Běloruska vystaven skutečnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce neměl v zemi původu žádné konkrétní problémy s běloruskými státními orgány nebo bezpečnostními složkami, natož v míře odpovídající mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82 dovodil, že povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven. Podle tohoto rozsudku „*reálným nebezpečím (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“)* nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.“ Žalobce neuvedl ani nedoložil žádné skutečnosti, ze kterých by se na takové jednání běloruských státních orgánů dalo v budoucnu usuzovat, přičemž tyto skutečnosti nevyplývaly ani z jiných podkladů, které si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil. Námitka není důvodná.
12. Další žalobní námitka spočívala v tvrzení, že žalovaný nevycházel z aktuálních informací o Bělorusku, nezohlednil současný skutkový stav.
13. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom vyplývá, že žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel mimo údajů sdělených přímo žalobcem také z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Bělorusku. Konkrétně se jednalo o Informaci MZV ČR – Bělorusko: Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, č. j. 109484-6/2022-LPTP, ze dne 11. 4. 2022, Informaci OAMP – Bělorusko: Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 15. 6. 2022, Informaci OAMP – Bělorusko: Pronásledování a postihy v souvislosti se zakázaným obsahem na sociální síti Telegram, ze dne 21. 7. 2022, Informaci OAMP – Bělorusko: Shrnutí krizového vývoje po prezidentských volbách v roce 2020, Politická situace, vnitřní pořádek a bezpečnost v letech 2020-2022, ze dne 22. 7. 2022, Informaci Human Rights Watch – Bělorusko: Výroční zpráva 2023, ze dne 12. 1. 2023, a Zprávu Reuters – Bělorusko: Lukašenko říká, že Bělorusko bude bojovat po boku Ruska pouze tehdy, pokud bude Bělorusko napadeno, ze dne 16. 2. 2023. Soud shledal, že žalovaný si obstaral dostatek aktuálních, objektivních a relevantních informací z respektovaných, nezávislých a nestranných zdrojů. Veškeré úvahy a závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí jsou pak podloženy právě těmito informacemi, se kterými se žalobce seznámil a které nijak nedoplnil. Námitka o neaktuálnosti informací opatřených žalovaným nebyla v žalobě nijak konkretizována. Soudu přitom není z jeho činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

známo, že by situace v Bělorusku neodpovídala situaci popsané v informacích obstaraných žalovaným a neshledal žádnou skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že je třeba informace obstarané žalovaným považovat za neaktuální. K otázce aktuálnosti zpráv o situaci v zemi původu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 28. 4. 2020, č. j. 6 Azs 200/2019-34, kde vyslovil, že *„zastaralost zpráv nelze posuzovat pouze na základě faktu, že od vypracování, resp. vydání takové informace uplynul určitý čas; zastaralá je taková zpráva, která obsahuje informace, které v důsledku změny okolností v období mezi vypracováním zprávy a jejím použitím již nejsou aktuální, neboť situace, již zpráva popisuje, je již zcela jiná. Pokud se podstatně změnila situace, může být zastaralá i zpráva stará pouhý týden a pokud je situace stabilní, může být použitelná i zpráva stará několik let.“* Zcela obecná námitka žalobce o neaktuálnosti informací, z nichž žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vycházel, tedy nemůže obstát stejně jako tvrzení, že žalovaný nezohlednil současný skutkový stav, které nebylo dále nijak specifikováno.

14. K námitce žalobce, že se žalovaný nezabýval jeho rodinným a soukromým životem, v důsledku čehož zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, soud uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Uvedenou otázkou se žalovaný zabýval zejména na stranách 10 a 11 napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že v daném případě vycestování cizince není v rozporu s mezinárodními závazky ČR plynoucími z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Svůj právní závěr opřel mimo jiné o usnesení NSS ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-52, podle nějž *„rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu“* a dále o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, č. j. 6 Azs 5/2010-57, podle nějž *„manželství se státní občankou České republiky není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou dány zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných důvodů, především z důvodů pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že tím, že stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrana, nebylo porušeno jeho právo na respektování soukromého a rodinného života, neboť stěžovateli nic nebrání v tom, aby toto své právo realizoval ve své vlasti. V případě, že stěžovatel hodlá realizovat své právo na rodinný život na území České republiky, nezabývá jej to povinností dodržovat pravidla stanovená pro pobyt cizinců v České republice, přičemž i v případě, že nejsou naplněny podmínky pro udělení azylu, zákon o pobytu cizinců poskytuje možnosti legalizace pobytu na území České republiky.“* Žalovaný uzavřel, že rodinné vazby žalobce nedosahují takové intenzity, aby neudělení mezinárodní ochrany, resp. následné vycestování žalobce, založilo rozpor s mezinárodními závazky ČR uvedenými výše. Žalobce má možnost legalizovat svůj pobyt v ČR postupy podle zákona o pobytu cizinců. Soud k tomuto závěru doplňuje, že samotné vycestování žalobce do země původu v důsledku negativního rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany neznemožňuje legální pobyt na území ČR v budoucnu. V případech neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany není současně ukládán zákaz vstupu na území EU, jak je tomu v případech správního vyhoštění. Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států EU, která se stanovuje v případech správního vyhoštění, bude zpravidla kvůli kritériu dlouhodobosti zákazu pobytu v ČR spíše způsobila nepřiměřeně zasáhnout do soukromého a rodinného života. Shodné závěry pak plynou i z judikatury NSS (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71). V daném případě však soud nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života neshledal. Ani ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu není námitka důvodná. K tvrzení, že žalovaný nedostatečně posoudil důvody pro

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

udělení humanitárního azylu soud poukazuje na to, že žalovaný odůvodnil, proč v případě žalobce neshledal zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Žalobce je dospělý, zdravý muž, je schopný zajistit si prostředky na živobytí prací. Existenci rodinných vazeb žalobce na území České republiky žalovaný při rozhodování o žádosti žalobce vzal v potaz, avšak tyto vazby nevyhodnotil jako zvláštního zřetele hodný důvod. S uvedeným závěrem se soud ztotožnil.

15. Žalobce závěrem žaloby uvedl, že v roce 2018 byla zaslána žalovaným písemnost na adresu žalobce v Bělorusku týkající se správního řízení vedeného s žalobcem v ČR. Tuto písemnost převzal bratr žalobce, přičemž zásilka byla otevřená a bezprostředně po jejím doručení přijeli do bydliště žalobcova bratra běloruské bezpečnostní složky a žalobcův bratr byl z jejich strany vystaven fyzickému násilí a nátlaku s cílem zjistit, kdy se žalobce vrátí do Běloruska. Následně byl žalobcův bratr zajištěn a během výslechu mu bylo sděleno, že po překročení státní hranice bude žalobce v Bělorusku zadržen a uvězněn. Žalobce spolu s žalobou doložil záznamy komunikace, které podle něj zachycují zprávy od příslušníků běloruských bezpečnostních složek, kteří žalobce kontaktovali s cílem zjistit jeho konkrétní místo pobytu a vyjádření k návratu do vlasti, a to v souvislosti s dědickým nárokem žalobce na nemovitost po rodičích.
16. Žalovaný popřel, že by z jeho strany nebo ze strany Policie ČR byla zaslána jakákoliv písemnost žalobci na jeho adresu v Bělorusku, když správním orgánům je známa adresa žalobce v ČR. Žalobce sám doručení takové písemnosti nebo její obsah neprokázal, tvrdil, že instruoval svého bratra, aby dopis zničil. Ve vztahu ke snímkům, které mají zachycovat komunikaci s příslušníky běloruských bezpečnostních složek, soud tento důkaz vyhodnotil jako nadbytečný, a proto nenařizoval ve věci jednání k jeho provedení. V této souvislosti lze souhlasit s žalovaným, že většina obsahu uvedené komunikace svou datací spadá do doby předcházející vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce tak měl příležitost předložit ji již v průběhu řízení před žalovaným, nikoliv bez odůvodnění až v řízení před soudem. Po seznámení se s doloženými texty soud konstatuje, že z nich plyne snaha pravděpodobně běloruských správních orgánů zjistit místo pobytu žalobce a získat vyjádření k jeho návratu do vlasti. Jaké azylově relevantní skutečnosti mají prokazovat, z přiložených snímků není patrné. Žalobce k nim uvedl pouze to, že se svým mladším bratrem vedl komunikaci i na téma současné politické situace, války na Ukrajině a spojení s Ruskem. Následně byl žalobce kontaktován bezpečnostními orgány přes službu Viber, přičemž tuto okolnost žalobce uvedl k dotvoření obrazu všech dříve uváděných skutečností. Ani doložené snímky komunikace nemohly dle názoru soudu zvrátit shora uvedené, řádně podložené závěry žalovaného ohledně nenaplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem.
17. Soud uzavírá, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k posouzení důvodnosti žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné nebo nepřezkoumatelné, když žalovaný obstaral dostatečné podklady pro rozhodnutí, plně se vypořádal se všemi podklady, jež měl k dispozici, včetně veškerých informací sdělených žalobcem, své závěry řádně a přezkoumatelně odůvodnil, a závěry učiněné žalovaným nejsou s nimi v žádném rozporu a jsou naprosto logickým vyústěním informací, jež se z předmětných podkladů

podávají. Se závěry žalovaného, že žalobci nelze udělit azyl podle § 12, § 13 ani § 14 zákona o azylu ani doplňkovou ochranu podle § 14a ani § 14b zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.

VI.

Závěr a náklady řízení

18. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
19. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. května 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.